

2017. június 6. – július 3. Utazás, Seward és a közeli vizek

Most, amikor ezeket a sorokat írom, épp a Kenai félsziget Bulidog Cove nevű, vadregényes és hullámos öblében horgonyzom. Ma került vízre a hajó, de lássuk csak, hogyan is jutottam el idáig.

2017. július havának hatodik napján indultam el otthonról. A bécsi repülőtérre Tamás barátom vitt el, s az út onnan már egyenes volt Londonon és Los Angelesen át az alaszakai Anchorage-ig. Hát persze, hogy fáradt voltam. Ennek az lett a következménye, hogy Londonba éhesen érkeztem, és alighanem a Los Angelesbe tartó repülőúton is átaludtam egy-egy étkezést. Csak ez lehetett az ok, ugyanis nem tételezem fel a British Airways-ről, hogy éheztenek az utasokat.

Az anchorage-i repülőtér stílusos szobrai mellett az egy évvel ezelőtt Nome-ban megismert Jerry várt, aki már a távolból is sokat segített nekünk. Jerry egy vietnami veterán és egy igazi jószívű hajós barát. A hosszú út utáni első, rövidke éjszakát náluk töltöttem. Másnap elmentünk a helyi megaáruházba, hogy megejthessem a nagy bevásárlást. Ennek az lett a következménye, hogy négy kocsit pakoltam tele élelmiszerekkel. Mivel mi csak ketten voltunk, két, áruházi dolgozónak is segítenie kellett kitolni a négy, púposra pakolt bevásárló kocsit.

Már majdnem minden meg volt. Érdekes különbségek vannak a két ország között. Ilyen az, hogy míg itt Alaszkában szabadon lehet puskát venni, addig ez nálunk bonyolult, ám odahaza könnyen vehetünk bármennyi alkoholt, ami itt bizony magyarázkodást igényel. Bár jól láthatóan elmúltam 21 éves, mégis be kellett mutatnom az útleveletemet, s a hat doboz bor láttára Jerry komoly magyarázkodásba kezdett a boltban arról, hogy én milyen messzire utazom és milyen sok időre, no meg, hogy külföldi vagyok. Szóval puskát ennél könnyebben vehettem volna.

Seward Anchorage-tól kb. 3 óra autózásra van, s mivel gyakran esik az eső, ráadásul az úton gyakran kolbászolnak jávorszarvasok (moos-ok), így mi sem száguldottunk.

Maia első, sőt a második pillantásra is jól vészelté át a telet. A kabinban a bezárt üzemanyagok miatt ugyan rosszabb volt a szag, mint az jólesett volna, de egy gyors szellőztetés, a kannák ki, és a bődületes mennységű élelmiszer behordása gyorsan javított az állapotban. Bár az élelmiszereket itt a Bulidog Coveban még ma is pakolgattam, de a szagok

időközben felülíródtak. Doktor Bubó módszerét alkalmazva ugyanis, lefestettem a fedélzetet kétszer, így az epoxi festék mámorító szaga gyorsan száműzte az üzemanyagok illatát. Idén sok mindent szerettem volna elvégezni a hajón, ezért is töltöttem el három hetet a partra rakott hajóban. Olyan volt ez, mint élet a fán épített félkomfortos házban. Azért félkomfortos, mert teát inni odafenn is lehetett, a mosdóhoz azonban le kellett jönni a fáról és elszétálni, legalább az első bokrokig.

Igaz, a hajót akár rögtön másnap vízre tehettem volna, mégis aktívan végig dolgoztam rajta három hetet. Sanya barátom mondta egyszer: Hja...akinek vas hajója van, annál mindig legyen kéz közelben egy ecset meg egy vödör festék. Ez a mondás közelítőleg fedti is a valóságot. Erről nem írok részletesebben, a Friss Hírekben találtok róla képeket és leírásokat is. Sokat dolgoztam, de az igazi nagy munka azonban a jövő esztendőre maradt. Idén újra

festettem a deck homokos festésű kékjét, leszereltem a kormánylapátot, meghegesztették a hajó két éve, a jéggel való ütközésnél megnyílt tat részét, és természetesen vakartam-csiszoltam, részekben alapoztam és teljesen alagátlóztam a hajó alját. Az egyik legnagyobb öröm az, hogy a kormány most olyan könnyen jár, mint még soha, a másik, hogy sikerült életet lehelnem a Raymarine

autopilotba és a műszerekbe. A Raymarine terén sajnos némileg szkeptikus vagyok, annyiszor cserben hagyott már bennünket a rendszer, de míg az ember él addig remél. Azt is csak remélni tudom, hogy nagyszerű szélkormányunk mozgató kötelei is előkerülnek egyszer a hajóból, s így az az egység is működőképesé válik. Június utolsó napjának reggelén jött a hajószállító mozgó daru, hogy vízre tegye Maia hajót, ezért időlegesen abba kellett hagynom a hajó felújítását. Végre vízen, ismét tengeren! Nem vacakoltam sokat, még aznap

kihajóztam ide a Bulidog Cove-ba, ahol legnagyobb meglepetésemre később megjelent másik öt hajó is. Amolyan hosszú hétvége ígérkezik itt Alaszkában. Július 4.-e a Függetlenség Napja nemzeti ünnep, melyet tűzijáték, hegyi maraton futóverseny és népünnepély színesít, de ezekről majd a következő naplóba írok részletesebben. Három éjszakát töltöttem el a festői ám hullámos öbölben. Amikor épp nem esett, a hajón kívüli, elmaradt feladatokat csináltam,

amikor esett, a hajón belüli elmaradásaimat igyekeztem pótolni.

Július 3-án reggel indulnom kellett vissza Sewardba, mivel a legénység és a leányság ezen a napon érkezett meg barátunk, Jerry jóvoltából. Megérkeztek, volt nagy öröm és nagy meglepetés! Alaposan meglepődtem, hogy Ők is mennyi ennivalót vettek. Eredetileg csak egy-két kiegészítőről volt szó, de ismerjük az érzést, amikor az ember megszabadul egy nagyáruházba....

Orsi leleményessége azonban nem ismer határokat, s végül sikerült olyan ügyesen elpakolnia, hogy éjjel már mindenki le tudott feküdni a hajóban.

A tűzijáték színvonalas, színes és nagyon hangos volt, a családom mégis úgy aludt, mint egy bokszoló a rosszul megválasztott ellenfél után.